

Πέρσαι, ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲν ἔπαυσαν τρέποντες τοὺς Χριστιανούς, ἤδη τὸ πρῶτον κατετροπώθησαν καὶ ἐπὶ τριετίαν ὄλην δὲν ἀνεφάνησαν πλέον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ὁ δὲ Ἡράκλειος, ὁ διὰ τοῦ στρατηγήματος αὐτοῦ ἐπιτυχὼν τὸ μέγα τοῦτο ἀποτέλεσμα, διήλθε τὰ πεδία τῆς Καππαδοκίας καὶ ἀφήσας τὸν στρατὸν νὰ διαχειμάσῃ ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ περὶ τὸν Ἄλυν ποταμόν, μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅχι διὰ νὰ κομπάσῃ ἐπὶ τῷ κατορθώματι· θρίαμβον δικάϊον καὶ λαμπρὸν ἔμελλε νὰ τελέσῃ βραδύτερον μετὰ τὴν ὀλοσχερῇ τῶν ἀντιπάλων κατατρόπωσιν· τότε δὲ ἦλθεν εἰς τὴν βασιλεύουσαν ὅπως ρυθμίσῃ τὰ εὐρωπαϊκὰ πράγματα. Μεθ' ὃ ἀπεδύθη εἰς νέους ἀγῶνας.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο εὐλογον νὰ τραπῇ ἐπὶ τὴν Συρίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἵνα καταβάλλῃ τὴν περσικὴν κυριαρχίαν καὶ ἐν ταύταις ταῖς χώραις, τῶν ὁποίων πολλὰ πόλεις κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν πολεμίων. Τούτων ὅμως γινομένων ἠθέλε προφθάσει ὁ Χοσρόης καὶ ἐπεριδόμενος ἐπὶ τῶν πόλεων ἐκείνων ἠδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων. Ὄθεν ὁ Ἡράκλειος ἐπενόησεν ἕτερον μέγα βούλευμα· ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ τὸν πόλεμον ἐν αὐτῷ τῷ περσικῷ κράτει καὶ νὰ καταναγκάσῃ τὸν Χοσρόην εἰς εἰρήνην, δηῶν καὶ πορθῶν τὰς ἰδίας αὐτοῦ χώρας. Ἐπὶ τούτῳ ἐν ἔαρι τοῦ 623 ἐξέπλευσεν αὐτὸς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ 5000 ἀνδρῶν, τραπεῖς οὐχὶ πρὸς μεσημβρίαν, ὅπως κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος, ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν. Παραπλεύσας δὲ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου, ἀπεβίβάσθη εἰς Τραπεζοῦντα, ἐκάλεσεν ἐκεῖ τὸν λοιπὸν στρατὸν τὸν περὶ Πόντον διαχειμάσαντα, εὔρε πολλοὺς ἀνὰ τὰς χώρας ἐκείνας Χριστιανοὺς προθύμους νὰ συναγωνισθῶσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ, καὶ ἰδίως τοὺς Ἀρμενίους, τοὺς παθόντας ἐκεῖ πολλοὺς διωγμούς. Οὕτω δὲ ἐνισχυεῖς, ἤλασεν ἐπὶ τὴν Γάζαν, εἰς ἣν ἐπλησίασε καὶ ὁ Χοσρόης μετὰ 40,000 ἀνδρῶν. Ἀλλ' ὁ Χοσρόης δὲν ἐπερίμενε τὸν ἀντίπαλον· καὶ ἀπελθόντος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ὁ Ἡράκλειος εἰσῆλθεν ἀμαχητὶ εἰς τὴν Γάζαν, ὅπου εὔρεν, ὥς λέγεται, θησαυροὺς πολλοὺς. Ὁ χειμῶν μόνος διέκοψε τὰς κατακτήσεις αὐτοῦ, νομίσαντος φρόνιμον νὰ παραμείνῃ μέχρι τοῦ ἔαρος εἰς τὴν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν Ἀλβανίαν καὶ νὰ σταθμεύσῃ

ἐν τῇ φιλικῇ ταύτῃ χώρᾳ ἀσφαλῶς κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ 623 καὶ τοὺς πρώτους τοῦ 624. Τότε διέταξε νὰ σβεσθῇ πανταχοῦ τὸ πῦρ τῶν Μάγων καὶ νὰ ἀνατραπῶσι τὰ ἱερὰ αὐτῶν. Τὰ ἀγάλματα τοῦ Χοσρόου παρεδόθησαν εἰς τὰς φλόγας, ἡ δὲ καταστροφὴ τῆς Θηβάρμης, γενεθλίου πόλεως τοῦ Ζωροάστρου, διέταχθη πρὸς ἐξίλεωσιν τῶν βεβηλώσεων ὅσας οἱ Πέρσαι διέπραζαν εἰς τὸν ἅγιον Τάφον. Ἀλλ' ὁ Ἡράκλειος διατάσσων ταῦτα δὲν ἐλησμόνει τὰ καθήκοντα τῆς φιλανθρωπίας, τὰ ἐπιβαλλόμενα εἰς ἡγεμόνα γενναῖον. Πεντήκοντα χιλιάδες αἰχμαλώτων ἡξιώθησαν τῆς ἐνδεχομένης περιθάλψεως καὶ ἐλευθερώθησαν εὐλογοῦντες μὲν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καταρῶμενοι δὲ τὸν κοσμῶλεδρον Χοσρόην, τὸν ἐπισπᾶσαντα εἰς τὰς χώρας αὐτῶν τοιαύτας συμφοράς.

Εἶδομεν ὅτι ὁ Ἡράκλειος ἀπεφάσισε νὰ διαχειμάσῃ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ 623 καὶ τοὺς πρώτους τοῦ 624 εἰς τὴν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν Ἀλβανίαν. Ὁ Χοσρόης πτοηθεὶς ἐκ τῆς τολμηρᾶς ταύτης ἐπιδρομῆς εἰς τὰς βορειανατολικὰς τοῦ κράτους αὐτοῦ χώρας, ἀνεκάλεσεν ὅλα τὰ εἰς τὰς νοτιοδυτικὰς ἐλληνικὰς ἐπαρχίας τάγματα αὐτοῦ καὶ συγκροτήσας τρεῖς στρατοὺς ἐξέπεμψεν αὐτοὺς εἰς Ἀλβανίαν. Ἀλλ' ὁ Ἡράκλειος ἀπέκρουσεν ἀπάσας αὐτῶν τὰς ἐπιθέσεις, ἐπισφραγίσας τὴν ἄμυναν ἐκείνην διὰ λαμπροτάτου κατορθώματος. Οἱ στρατηγοὶ τοῦ Χοσρόου μετὰ τῶν ἀποσκευῶν αὐτῶν καὶ τῶν γυναικῶν εἶχον καταλάβει ἐπελθόντος τοῦ χειμῶνος πόλιν τινὰ τῆς Ἀλβανίας, ἥς δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐνόμιζον ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς. Ἀλλ' ὁ Ἡράκλειος, ὁδεύσας διὰ νυκτός, ἐπέτεσεν αἰφνης κατ' αὐτῆς· ἡ φρουρὰ ἠγωνίσθη εἰς μάτην ν' ἀποκρούσῃ, ἀπὸ τῶν στεγῶν εἰς ἃς ἀνῆλθε, τὰ ἀκόντια καὶ τὰς δᾶδας τῶν ἐπιτιθεμένων. Οἱ σατράπαι καὶ οἱ εὐπατρίδαι τῆς Περσίας, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, οἱ κράτιστοι τῶν στρατιωτῶν, «πᾶν τὸ περσικὸν ἄνθος», ὥς λέγει ὁ Θεοφάνης, ἡ ἐφονεύθησαν, ἡ αἰχμαλωτίσθησαν. Ὁ ὑπατος στρατηγὸς ἐσώθη μὲν διὰ φυγῆς συντόνου, ἀλλὰ τὰ πολυτελῆ αὐτοῦ ὅπλα συνελήφθησαν, ὁ δὲ Ἡράκλειος διήλθεν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἀνέεισε εἰς τὰς χώρας ἐκείνας τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χειμῶνος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ἐκ μεταφράσεως ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ.*)

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ δράματος.)

Οἰδίπους.

ὦ τέκνα, νέα γυνεὰ τοῦ παλαιοῦ
Κάδμου, τί εἰς τὰς ἔδρας ταύτας κάθησθε,
κρατοῦντες ἐστερμένους κλάδους ἱκετῶν;
Πληροὶ τὴν πόλιν ὄλην θυσιῶν καπνός,
ἥχος παιάνων θλιβερῶν καὶ στεναγμῶν.
Αὐτὰ νὰ μάθω, τέκνα, ἀξίων οὐχὶ

*) Ἡ μετάφρασις αὕτη ἐγένετο ἐντολῇ τῆς Συγκλήτου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ἐδιδάχθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Πεντηκονταετηρίδος αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων, τῇ 23 Μαΐου 1887.

παρὰ ἀγγέλων ἄλλων, ἦλθον μόνος μου
ἐγώ, Οἰδίπους, ὁ κλεινὸς καλούμενος.
Λέγε σὺ γέρον, ἐπειδὴ σὺ ἀντ' αὐτῶν
νὰ λέγῃς πρέπει. Πῶς ἐδῶ συνήλθετε;
Ἐπιθυμεῖτε ἢ φοβεῖσθε τι; εἰς πᾶν
νὰ σᾶς συνδράμω θέλω, καὶ ἀνάληγτος
θὰ ἤμην μὴ οἰκτεῖρων τὰς δεήσεις σας.

Ἰερεὺς.

Βλέπεις, Οἰδίπους, ὁ τῆς χώρας μου κρατῶν,
τίνα τὴν ἡλικίαν οἱ καθήμενοι
εἰς τοὺς βωμοὺς σου ἔχομεν. Οἱ μὲν μικροί,

ἄπτεροι ἔτι νεοσσοί, οἱ δὲ βαρεῖς
 ὑπὸ τὸ γῆρας ἱερεῖς, ὦν τοῦ Διὸς
 ἐγώ, οἱ δ' ἄλλοι νέοι ἐκλεκτοί. Ὁ δὲ
 λαὸς ἱκέτης κάθητ' εἰς τὰς ἀγοράς,
 καὶ τῆς Παλλάδος τοὺς διπλοὺς κυκλοῖ ναοὺς,
 καὶ τὸ μαντεῖον τῆς σποδοῦ τοῦ Ἴσμηνοῦ.
 Σαλεὺ' ἡ πόλις, ὡς τὸ βλέπεις, φοβερά,
 οὐδὲ νὰ ἀνακύψῃ κἄν ἐκ τῶν βυθῶν
 τοῦ ὀλεθρίου κλύδωνός της δύναται.
 Φθίνουσι τῆς γῆς τῆς ἐγκαρποὶ αἱ κάλυκες,
 φθίνουσιν αἱ ἀγέλαι αἱ βουνόμοι της,
 καὶ ἄγονοι οἱ τόκοι πάντες φθίνουσι
 τῶν γυναικῶν. Ὀλέθρου δαίμων, στυγερός
 λοιμός, τὴν πόλιν ἐρημῶν ἐνέσκηψε
 τοῦ Κάδμου, καὶ τὸν Ἄδην γόοι ἀφθονοὶ
 καὶ στεναγμοὶ πληροῦσι. Νῦν ἐφέστιοι
 ἐγώ κ' οἱ παῖδες οὗτοι σ' ἱκετεύομεν,
 ὅχι ὡς ἴσον πρὸς θεοῦς, ἀλλ' ὡς ἀνδρῶν
 πρῶτον εἰς πᾶσαν βίου περιπέτειαν,
 κ' εἰς ὅ,τι ὠρισμένον εἶνε ἐκ θεῶν.
 Σέ, ὅστις ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἔσωσες
 τὴν πόλιν μας τοῦ φόρου, ὃν παρείχομεν
 εἰς τὴν ἀγρίαν χρησμοδόν, καὶ παντ' αὐτὰ
 οὐχὶ μαδῶν τι παρ' ἡμῶν ἢ διδαχθεῖς,
 ἀλλὰ τῇ βοηθείᾳ μόνον τῶν θεῶν,
 ὡς πάντες λέγουσι, ἀνεκούφισες ἡμᾶς.
 Καὶ τώρα, ὦ Οἰδίπους, κράτιστε ἀνδρῶν,
 σ' ἐκλιπαροῦμεν καὶ σὲ ἱκετεύομεν
 νὰ βοηθήσῃς πῶς ἡμᾶς, εἴτε θεοῦ
 τινὸς ἀκούσας λόγον, εἴτε καὶ ἀνδρός.
 Διότι τῶν ἐμπείρων τὰ βουλευμάτα
 ἔχρυσ'· ἰδίως ἀσφαλῆ τὴν ἐκβασίν.
 ὦ, ναι, ἀνθρώπων ἄριστε, ἀνόρθωσον
 τὴν πόλιν. Σκέψαι ὡς σωτήρα σὲ καλεῖ
 ἡ χώρα αὕτη νῦν, διὰ τὴν ἄλλοτε
 πρόθυμον συνδρομὴν σου, εἶδε μὴ ποτε
 ἐνδυμηθῶμεν τὴν ἡγεμονείαν σου,
 ὡς ἀναστάντες καὶ πεσόντες ὕστερον.
 Ἀλλὰ τὴν πόλιν ἀσφαλῶς ἀνάστησον.
 Ὡς ἐπ' αἰσῶν οἰωνῶ μᾶς ἔδωκες
 τότε εὐτυχίαν, καὶ νῦν ὅμοιος γενοῦ.
 Διότι, ἂν τῆς χώρας ταύτης ἡγεμὼν
 νὰ μείνῃς μέλλῃς, ὅπως εἶσαι, κάλλιον
 νὰ ἀρχῇς χώρας οἰκουμένης ἢ κενῆς.
 Οὐδὲν καὶ ναῦς καὶ πύργος εἶνε, ἂν ἀνδρῶν
 μὴ συνοικούντων ἔσω μένουσι ἔρημοι.

Οἰδίπους.

ὦ παῖδες οἴκτου ἄξιοι, δὲν ἀγνοᾷ,
 καλῶς γνωρίζω τί ποθοῦντες ἦλθετε.
 Γνωρίζω ὅτι πάσχετε, πλὴν πάσχοντες
 οὐδεὶς ὑμῶν ἐξ ἴσου πάσχει ὡς ἐγώ.
 Διότ' ὑμῶν τὸ ἄλγος ἓνα ἕκαστον
 ἰδίᾳ τήκει μόνον, ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ
 κλαίει τὴν πόλιν ὅλην, καὶ ἐμὲ καὶ σέ.
 Ὡστε ἀπὸ τοῦ ὕπνου δὲν μ' ἐγείρετε.
 Πολλὰ δὲ ἤδη, μάθετε, ἐδάκρυσα,
 πολλὰς ὁδοὺς ἐτράπην πολυμέριμος·
 κ' ἐπραγα τέλος ὅ,τι μόνον πρόσφορον
 εἰς θεραπείαν εὖρον, ὥριμα σκεφθεῖς.

Τὸν γυναικάδελφόν μου Κρέοντα, υἱὸν
 τοῦ Μενουκέως, εἰς τοῦ Φοίβου ἔστειλα
 τὰ δώματα, νὰ μάθῃ ἐρωτήσας, τί
 λέγων ἢ δρῶν τὴν πόλιν μας θὰ ἔσωζον.
 Ὑπολογίζων δὲ τὸν χρόνον σήμερον,
 καὶ ἀγνοῶν τί πράττει, εἴμ' ἀνήσυχος.
 Διότι λείπει πέραν τοῦ προσήκοντος.
 — Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ, ὦ! θὰ ἤμην ἄθλιος
 μὴ πράττων ὅσα παραγγεῖλῃ ὁ θεός.

Ἱερεὺς.

Καλῶς κ' εὐκαίρως λέγεις. Πρὸ μικροῦ αὐτοὶ
 τὸν Κρέοντα μ' ἀγγέλλουν προσερχόμενον.

Οἰδίπους.

Ἀπολλὸν ἀναξ! εἶδε νὰ τὸν ὀδηγῇ
 σῶτειρα τύχη, ὅπως λάμπει τ' ὄμμα του.

Ἱερεὺς.

Εὐχάριστα θὰ φέρει, καθὼς φαίνεται,
 ἄλλως μὲ δάφνης στέμμα δὲν θὰ ἤρχετο.

Οἰδίπους.

Θὰ τὸ ἰδῶμεν. Νὰ ἀκούσῃ εἶν' ἐγγύς.
 ὦ ἀναξ ἀδελφέ μου, Μενουκέως παῖ,
 τίνα κομίζων ἔρχεσαι θεοῦ χρησμόν;

Κρέων.

Καλόν. Διότι καὶ τὰ λυπηρά, φρονῶ,
 ἂν ἀποβοῦν αἰσίως, εἶν' εὐχάριστον.

Οἰδίπους.

Τίς ὁ χρησμός; Διότι οὔτε μὲ πτοοῦν,
 οὔτε μὲ ἐνθαρρύνουν οὐτ' οἱ λόγοι σου.

Κρέων.

Εἴμ' ἔτοιμος νὰ εἶπω, ἂν ἐμπρὸς αὐτῶν
 ν' ἀκούσῃς θέλῃς. Ἄλλως ἄς εἰσέλθωμεν.

Οἰδίπους.

Πρὸς πάντας λέγε. Περισσότερον ἐγώ
 αὐτοὺς λυποῦμαι τῆς ἰδίας μου ζωῆς.

Κρέων.

Λοιπὸν ἄς εἶπω ὅ,τι εἶπεν ὁ θεός.
 Σαφῶς παρήγγειλ', ἀναξ, νὰ διώζωμεν
 τὸ χρόνιον τῆς χώρας ταύτης μῖασμα,
 ἵνα μὴ γείνῃ ἀδεράπευτον δεινόν.

Οἰδίπους.

Τίς ἡ ἀποτροπὴ του; Τίς ὁ καθαρμός;

Κρέων.

Ὁ τοῦ φονέως διωγμός ἢ φόνος του.
 Τὸ αἷμ' αὐτοῦ τῆς χώρας εἶν' ὁ ὀλεθρος.

Οἰδίπους.

Πλὴν τίνος αἷμα ὁ θεὸς ὑπονοεῖ;

Κρέων.

Τῆς γῆς αὐτῆς, ὦ ἀναξ, ἡγεμῶν ποτέ,
 πρὶν βασιλεύσῃς σύ, ἦτο ὁ Λαῖος.

Οἰδίπους.

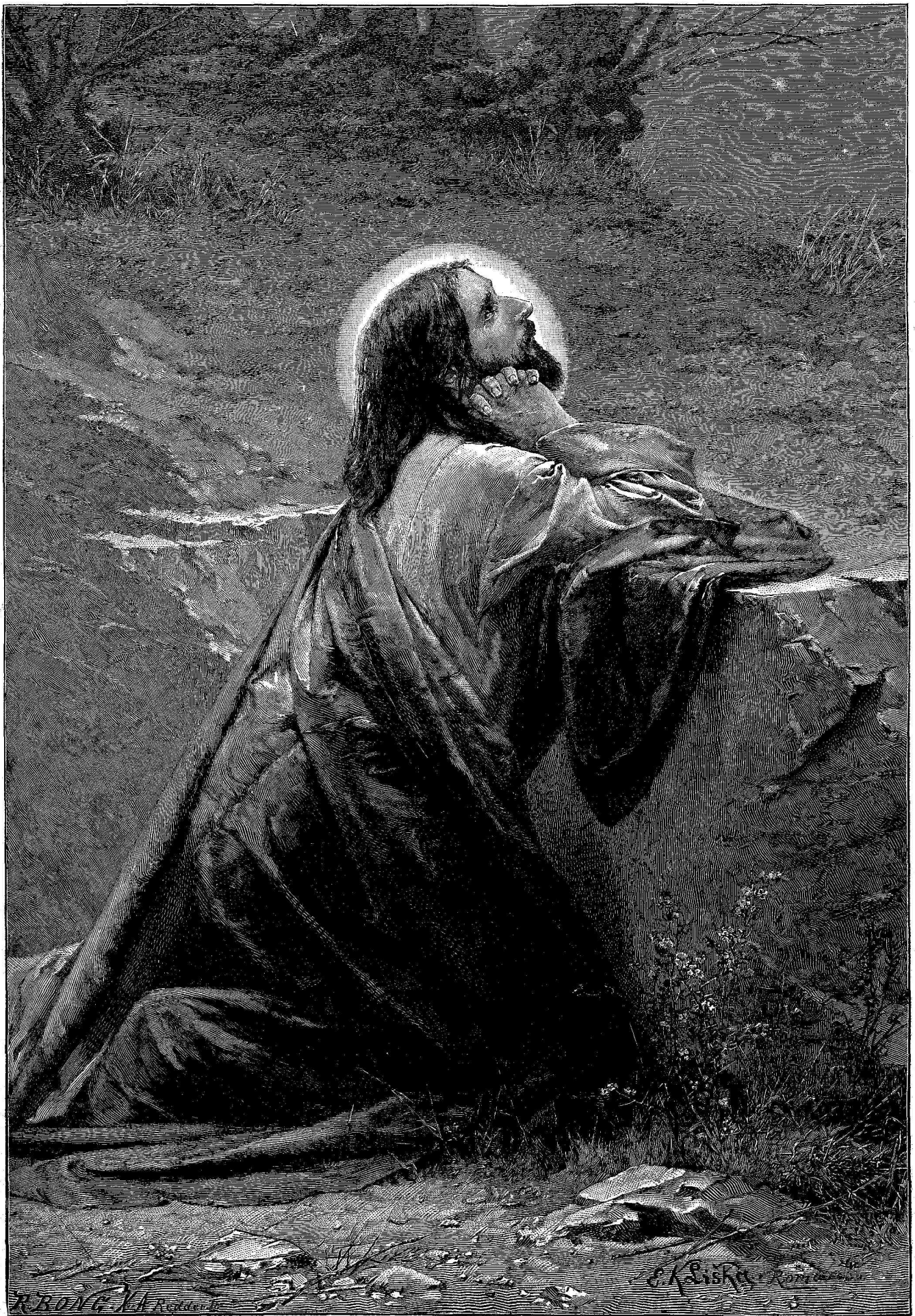
Ἦκουσα· ὅμως δὲν τὸν εἶδον πώποτε.

Κρέων.

Καὶ ἐφονεύθη. Τοὺς φονεῖς τοῦ ὁ θεὸς
 μᾶς παραγγέλλει νῦν νὰ τιμωρήσωμεν.

Οἰδίπους.

Καὶ ποῦ εἶν' οὗτοι; Ποῦ τὰ ἰχνη τ' ἀμυδρὰ
 θὰ εὐρεθῶσι παλαιοῦ ἐγκλήματος;

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ.

Εικὼν ὑπὸ Ε. Κ. Liska.

Κρέων.

Ἐπὶ τῆς γῆς μας, εἶπε. Τὸ ζητούμενον
εὐρίσκεται· ἐκφεύγει τ' ἀμελούμενον.

Οιδίπους.

Καὶ ποῦ, ἐντὸς οἰκίας ἢ εἰς τοὺς ἀγρούς,
ἢ ἐπὶ ξένης ἔπесεν ὁ Λαῖος;

Κρέων.

Ἀποδημήσας εἰς μαντεῖον θεωρός,
ὡς εἶπε, πλεον δὲν ἐπέστρεψ' οἴκαδε.

Οιδίπους.

Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συνοδὸς αὐτοῦ
εἶδε τι, ὥστε νὰ τὸν ἐξετάσωμεν;

Κρέων.

Ἔπесον πάντες, πλὴν ἐνός, ὅστις φυγὼν
ἐκ φόβου, μόνον ἐν νὰ εἶπη ἤξευρε.

Οιδίπους.

Ποῖον; Ν' ἀποκαλύψῃ δύναται πολλὰ
τὸ ἐν, ἀρκεῖ ἐλπίδος νὰ δοθῇ ἀρχή.

Κρέων.

Λησταί, μᾶς εἶπεν, ὅχι εἰς ἀλλὰ πολλοί,
ἐπιπεσόντες ἐθανάτωσαν αὐτόν.

Οιδίπους.

Καὶ πῶς τοιαῦτα θὰ ἐτόλμα ὁ ληστής,
ἐὰν ἐντεῦθεν χρῆμα δὲν ἐνήργησεν;

Κρέων.

Ἦν ὑποψία. Ἄλλ' ἐν μέσῳ συμφορῶν
οὐδεὶς τὸν θάνατόν του ἐξεδίκησε.

Οιδίπους.

Τίς νὰ κωλύσῃ συμφορὰ ἡδύνατο
τοῦ φόνου βασιλέως τὴν ἀνάκρισιν;

Κρέων.

Νὰ λησμονῶμεν τ' ἀφανῆ ἡνάγκαζεν
ἢ Σφίγξ, τὰ πρὸ ποδῶν μας μόνον βλέποντες.

Οιδίπους.

Ἐγὼ θ' ἀποκαλύψω πᾶν ἐξ ὑπαρχῆς.

Διότι ἐπαξίως ὁ θεὸς καὶ σὺ
ὑπὲρ τοῦ φονευθέντος μεριμνᾶτε. Καὶ
δίκαιον σύμμαχόν σας θὰ μὲ ἔχετε,
ἐκδικητὴν τῆς χάρας, ὡς καὶ τοῦ θεοῦ.

Ὅχ' ὑπὲρ φίλων ἀπωτέρων, δι' ἐμὲ
αὐτόν θ' ἀποκαθάρω τὸ κακούργημα.

Ὅστις ἐκείνου ἔγεινε φονεὺς, κ' ἐμὲ,
τίς οἶδεν, ἴσως νὰ φονεύσῃ δύναται.

Ἵπὲρ ἐκείνου πράττων ὠφελῶ ἐμέ.

Νῦν τάχιστα, ὦ παῖδες σεις, ἀφήσατε
τὰ βάρη ταῦτα, αἶροντες τοὺς κλάδους σας.

Εἰς ἄλλος ἅς καλέσῃ τὸν λαὸν ἐδῶ.

Ἐγὼ θὰ πράξω πάντα. Κ' ἢ σωζόμεθα,
ἂν θεὸς θέλῃ, ἢ καταστρεφόμεθα.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Ἑρμηνεία ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. Ἱεροδ. Γερμανοῦ Καραβαγγέλη.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῶν Παθῶν τοῦ
Σωτήρος· τὸ φθονερὸν καὶ σκληροτράχηλον γένος τῶν
Ἰουδαίων, δὲν ἀνέχεται πλεον νὰ βλέπῃ τὴν δόξαν,
τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς τοῦ τέκτονος ἀπολαύει· ἰδίους ὁμ-
μασι βλέπει τὴν ἴασιν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ὁμῶς κατηγο-
ρεῖ τὸν Ἰησοῦν, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου ἐθεράπευεν·
βλέπει τὴν ἴασιν τῶν δαιμονιζομένων, καὶ ὁμῶς κηρύτ-
τει ὅτι ἐν Βεελζεβούλ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια· ζητεῖ
μαρτυρίας κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ὁ βίος Αὐτοῦ εἶνε
ἀνευ κηλίδος· «τίς ἐξ ὑμῶν, λέγει οὗτος, ἐλέγχει με
περὶ ἁμαρτίας»; ζητοῦσιν ὅπως παγιδεύσωσι τὸν Ἰησοῦν,
καὶ παραστήσωσι παραβάτην τοῦ Νόμου, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς,
ἐννοῶν τοὺς πονηροὺς αὐτῶν διαλογισμούς, ἐλέγχει
πανταχοῦ καὶ κατασχύνει αὐτούς· ἐπιχειροῦσιν ὅπως
παραστήσωσιν αὐτὸν ἀντάρτην καὶ ἐχθρὸν τοῦ Καίσαρος,
ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται, «ἡ βασιλεῖα ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν
ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καί-
σαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ». Πανταχοῦ ἀκούουσι
σοφὰς ἀποκρίσεις καὶ θείαν διδασκαλίαν· πανταχοῦ
βλέπουσι παράδοξον καὶ πρωτοφανὲς ἐν τῷ κόσμῳ
πρόσωπον, χαρακτῆρα ἀνεκτίμητον, βίον ἀμειψτον καὶ
ιδεώδη· ὅπου καὶ ἂν διέλθῃ ἐνσπείρει ἀγάπην καὶ ἀφο-
σίωσιν, καὶ θερίζει λατρείαν καὶ ἐνθουσιασμόν· τὰ
πλήθη προσέρχονται κατὰ χιλιάδας παρὰ τοὺς πόδας
τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἡ θέα Αὐτοῦ ἠλεκτρίζει τὰς καρδίας
τῶν θεατῶν, καὶ δεσμεύει αὐτὰς δι' ἀπείρου ἀγάπης,
διότι καὶ Οὗτος, ὅλος ἀγάπη διὰ τὸν ἄνθρωπον, λυπεῖται

καὶ κλαίει διὰ τὰς συμφορὰς τοῦ κόσμου, καὶ συντρέχει
προθύμως, καὶ ἐπαρκεῖ πάντοτε εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν
πάντων· ἀκούει Αὐτοῦ λαλοῦντος, καὶ ἀπορεῖ καὶ ἐξι-
σταται, οὐδέποτε, λέγων, ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος·
ὁ ἄνθρωπος· οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐξεμάνη-
σαν, καὶ κηρύττουσι τὸν Ἰησοῦν παραβάτην τοῦ Νόμου,
ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἀποκαλεῖ αὐτοὺς ὑποκριτὰς καὶ διαστρο-
φεῖς τοῦ Νόμου, καὶ ἐφαρμόζει ἐπ' αὐτῶν τὴν προφη-
τείαν τοῦ Ἠσαΐου «ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνήτε,
καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε· ἐπαχύνθη γὰρ
ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου»· βλέπουσι τέλος τὴν Ἀνά-
στασιν τοῦ Λαζάρου καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ ὄχλου,
τὴν θριαμβευτικὴν Αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα εἰσοδόν, ἐν
μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν τοῦ πλήθους, καὶ τὴν καρδίαν
αὐτῶν κατατρώγει ὁ σκῶληξ τοῦ φθόνου, καὶ συγκρο-
τοῦσι συμβούλια, ὅπως ἐξοντώσωσι πλεον τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς προγινώσκων ὡς Θεὸς τὴν προσέγγισιν
τῶν δοκιμασιῶν, τὰς ὁποίας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἄν-
θρώπου ἀναλαμβάνει, εἰσέρχεται ὡς βασιλεὺς εἰς Ἱερο-
σόλυμα ὅπως φάγῃ τὸ τελευταῖον πάσχα μετὰ τῶν
Ἀποστόλων, καὶ στηρίξῃ αὐτοὺς ἀπέναντι τῶν σκαν-
δάλων, ὅσα ὁ σταυρὸς Αὐτοῦ μέλλει νὰ προσενήσῃ τῷ
κόσμῳ· ἀφοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαθητῶν ἐτέλεσε τὸν
μυστικὸν δείπνον, καὶ καθιέρωσε τὸ μυστήριον τῆς θείας
εὐχαριστίας, ἀγγέλλει τότε τοῖς μαθηταῖς τὴν προσέγ-
γισιν τοῦ Πάθους Αὐτοῦ, καὶ προλέγει ὅτι εἰς ἐκ τῶν
μαθητῶν παραδώσει Αὐτόν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰου-